

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TIM JOHNSTON

COBORÂREA COPILĂRIEI

Traducere din limba engleză
CIPRIAN ȘIULEA

LITERA®
București
2018

VIATA DINAINTE

O chema Caitlin, avea optsprezece ani și, uneori, doar propria inimă o trezea – zbura în acea cursă onirică, în care liniile de sosire se îndepărtau în loc să se apropie, în care genunchii se transformau în halviță sau picioarele în pietre. Se ascundeau sub cearșafuri, cu pieptul strâns de brațe de fantome, zăcea acolo gâfând, cu ochii deschiși spre întuneric. Ridica mâinile și apăsa ca să deschidă ecranul ceasului, albastru ca un ochi pe care clipeau toate datele reale ale trupului ei, visând sau treaz: *puls 86 bpm, temp corporală 37,8°C, ritm (0), alt. 2 747 metri.*

Alt. 2 747 metri?

Caitlin se uită prin cameră la puținele mobile întunecoase decupate de lumina slabă de la îmbinările perdelelor. La stânga, în celălalt pat, era mama ei, o pală de păr blond-închis pe perna albă. În camera alăturată, de cealaltă parte a peretelui, dormeau tatăl și fratele ei. Două camere, patru paturi, nici o discuție: ea nu avea să împartă camera cu fratele ei de cincisprezece ani, și nici el cu ea.

Ecranul ceasului ardea iar, cu lumina lui rece, și începu să bipăie, iar ea îl apăsa până tăcu. Își verifică inima; în continuare rapidă, dar nu mai era vorba de vis, ci de aerul de la 2 747 de metri.

Respect pentru români și cărți
Muntii Stâncosi!

Când îi văzuse pentru prima dată, din mașină, inima ei începuse să bubuiie, și mușchii picioarelor se încordaseră, zvâcnind. Peste câteva săptămâni urma să înceapă facultatea cu o bursă sportivă și, chiar dacă nu pierduse nici o cursă în ultimul an de liceu (COURTLAND NEÎNFRÂNTĂ!, spunea titlul articoului), știa că fetele de la facultate aveau să fie mai rapide și mai puternice, mai experimentate și mai hotărâte decât fetele împotriva cărora era ea obișnuită să alerge, și alese muntele doar din acest motiv.

Se duse în baie, unde se spăla pe față și pe dinți și își legă părul în coadă cât mai aproape de cap, apoi rămase așa, privind fix în oglindă. Nu făcea asta din vanitate. Voia să vadă ce se găsește în ochii acestei fete, cum ar fi făcut cu oricare altă fată, ca să știe cum s-o învingă.

Se întoarse în cameră și, pentru o clipă, i se păru că mama ei e trează și o privește din pat, însă erau doar pleoapele ei alburii și rotunde, în lumina aceea slabă – o impresie tulburătoare de orbire, asemenea privirii statuilor. Caitlin deschise ușa de legătură, trecu dintr-o cameră în alta, perfect identică, și îl scutură pe băiat să se trezească.

Soarele încă urca pe capătul îndepărtat al munților, iar orașul aștepta într-un lac rece de umbre. Urșii negri care veneau noaptea să prade containerele de gunoi și să alerge încet pe trotuare se întorseră de unde veniseră. Străzile erau pustii. Nimeni care să-i vadă cum trec pe sub semafor, nimeni în afara de ei care să sesizeze clipitul lent al ochiului din mijloc al acestuia.

Caitlin nu alerga încă, ci mergea ridicând mult picioarele, într-o imitație energetică a alergării, ca o

Respect pentru oameni și cărti
prim-majorată la o paradă alcătuită doar din băiatul care venea șerpuit în urma ei pe bicicleta închiriată. Băiatul ar fi vrut să se întoarcă după bluzele de trening, dar era iulie, îi aminti ea, avea să se încălzească.

Îl chema Sean, dar ea îi spunea Dudley, o insultă de demult care își pierduse semnificația. Ajunseseră în oraș în ziua anterioară, urcând de la câmpie pe autostradă, prin Denver și apoi pătrunzând în munți pe un drum șerpitor și stâncos, care le arunca ini-mile pe cerul liber, în plonjări amețitoare de un verde fără fund, printre pantele cu pini mici și foarte deși. Urcaseră din ce în ce mai sus, pe Marea Cumpăna a Apelor, apoi coborâseră iar – *coborâseră* la 2 700 de metri, unde satul-stațiune apăruse brusc, ca un miraj, în acea geografie înaltă. Arhitectură hibernală a magazinelor de schiuri și cafenele în miez de vară. Telescaune atârnând goale pe pistele năpădite de iarbă. Culori imposibile la această înălțime și un aer cum nu mai respiraseră niciodată.

Acum, în dimineață albăstruie, trăgeau acest aer în piept și dădeau afară nori albi. Mirosul de pin amintea de Crăciun.

– Am pornit, spuse Caitlin.

Intră pe un drum numit Ermine și începu să alerge serios, iar băiatul o urmă. Nu era rău, se gândi el la început: asfalt larg și neted, cu măreția cerului deasupra. Însă apoi drumul devine abrupt, copacii se iveau tot mai deși și mai aproape, și bicicleta începu să tremure ca lovita de convulsii mecanice, în timp ce el înjura printre viteze. Se ridică în picioare pe pedale și merse cu gura deschisă, aspirând aerul. Transpirația șiroia fierbinte și lipicioasă acolo unde burta i se revărsa peste pantalonii scurți. În față, pe drumul negru, forma alburie a fetei se micșoră și se estompă, ca un spiriduș

Respe[răutăcios] acu picioare lungi. *Stai mai încet!*, strigă el, cu un mare efort de respirație, apoi căzu, privindu-și coapsele care tremurau. Parcă era iar cu rachetele pentru zăpadă: Caitlin alergând energetic în fața lui pe lac și el venind cu greu în urma ei, cu rachetele vechi de lemn care se ciocneau și îl împiedicau – el ca un morman fără viață în zăpadă (întregul lac întunecat dedesubt, stratul subțire de gheață), Caitlin cu obrajii roșii apărând dintr-odată și întinzând mâna spre el. *Haide, Dudley, nu te mai prosti...*

Când privi din nou înainte, ea se oprișe, iar el merse până la ea și își înfipse picioarele în asfalt.

– Dumnezeule mare, Caitlin...

Încerca să nu pară un grăsan care gâfâie a disperare. Inima îi bubuia.

– Ssst, spuse ea. Și pieptul lui Caitlin se zbătea, însă ea zâmbea. Pentru ea, plămânnii arzând și inima bubuiind erau un extaz. Acasă, pe unul dintre pereții camerei sale, atârnau înfoiate panglicile-medalii de la concursurile de atletism, ca o aripă a unei păsări strălucitoare. O vezi? întrebă ea.

– Ce?

– Acolo.

– Ce?

– Chiar lângă drum. E chiar acolo.

Atunci, băiatul îl văzu: un câine mic și roșu, cu coadă stufoasă. Dar nu era câine. Ceva sălbatic, cu ochi mici și negri și urechi imense, ciulite.

– Ce e? spuse el.

– Cred că-i o vulpe.

– Ce are-n gură?

– Nu știu.

– E un pui, spuse el. Sigur e puiul ei.

– Nu, e și sânge.

Respect pentru oameni și cărti

- Deci, l-a omorât. Mai fac asta uneori.

Priveau; vulpea îi privea și ea, apoi se întoarse, cu micul trup tot între fălcii, porni cu pași mărunți pe drum și dispără.

Băiatul trase rucsacul în față și cotrobăi după sticlele cu cioc. Caitlin se oprise nu din cauza vulpii, ci din cauză că ajunsese la o răspântie și nu știa sigur încotro e drumul. Își amintea că Tânărul de la magazinul de biciclete, cu degetele pătate de ulei (și tatuajul cu păianjen ce urca pe gâtul lui, și ochi foarte verzi), îi spuse că sunt semne, dar nu era nici unul, cel puțin nu aici.

Își turnară apă rece în gură, Sean își scoase casca și despăduriră între ei harta.

- Pe acolo, spuse ea.

El ridică privirea spre drumul îngust de pietriș, pe care îl indicase ea, și scutură din cap.

- Nu e bine, zise el.

Promiseseră să nu se abată de la drumurile asfaltate, drumurile locale, spuse Sean, și ea se uită la el: la fața lui roșie și serioasă și la creasta înaltă și unsuroasă, ca de pasăre, pe care i-o coafase casca. Uneori, era greu să-ți amintești că avea cincisprezece ani, și nu doisprezece, zece sau șapte.

Caitlin își verifică inima, care bătea repede chiar și stând pe loc. Altitudinea era de 2 882 de metri.

- Dudley, spuse ea îndesându-și sticla înapoi în rucsac. Tu ai închiriat o bicicletă *de munte* ca să umbli aiurea cu ea pe drumurile locale?

Soarele se revărsase în vale, și o lamă galbenă a lui despărțea o îmbinare a perdelelor și cădea pe pat, pe ochii bărbatului care dormea acolo întins. După o clipă, bărbatul se întoarse cu spatele la lumină și clipe ca să focalizeze ceasul cu alarmă: 7.15.

O cameră de motel. Colorado. În dreapta lui era celălalt pat, gol și nefăcut.

Pe polița din baie, periuța băiatului zăcea într-o băltoacă. Bărbatul, al cărui nume era Grant Courtland, își dădu cu apă pe față, se șterse, se întoarse în cameră și trase perdelele. Cerul era de un albastru șters și timpuriu, cu câțiva nori subțiri plutind peste piscuri. O frumusețe în care îți era greu să crezi. O carte poștală. O pasăre din depărtare dădea ocoluri pe deasupra izvoarelor termale, planând la nesfârșit și apoi plonjând brusc, ca un glonț, printre copaci. Grant se uită să vadă dacă se întoarce pe cer, dar nu se întoarse.

Nu știa sigur unde anume, geografic vorbind, sunt copiii lui. Era posibil să fie lângă muntele acela, lângă copacii aceia care păreau atât de aproape. Cu o seară în urmă, se aplecaseră cu toții deasupra hărților, dar Grant nu privise cu atenție; era treaba lor să-și plănuiască aventura și s-o ducă la îndeplinire. Peste câteva săptămâni, Caitlin începea facultatea, în Wisconsin, cu o bursă de atletism, iar muntele fusese ideea ei, alegerea ei, un cadou de absolvire.

Facultate. Deja.

Privi îndelung în depărtare, până i se păru că vede ceva – o clipire de crom, o străfulgerare de adidași albi. Dar nu era nimic, bineînțeles, doar verdele nesfârșit al pinilor.

Luă telefonul mobil și apăsa o serie de taste, dar apoi ezită, cu degetul mare suspendat deasupra butonului de expediere. Își aminti parțial visul pe care îl avusese – parțial: o mâna sigură și exploratoare de femeie; asta fusese tot, dar, Dumnezeule!

Puse jos telefonul, privindu-l fix. După un minut, își trase pe el o pereche de blugi și un tricou și intră desculț în camera de alături.

Respect pentru oameni și cărți

*

Cărarea se îngustă, acum era mai puțin drum de pietriș și mai mult un fel de făgaș care urca șerpuit pe munte. În sfârșit, pietrișul și cărarea dispărură cu totul, rămânând doar mandibulele golașe ale pietrelor rotunjite, precum albia secată a unui pârâiaș sezonier modelat, an după an, de unicul gând al apei, anume de a coborî, de a coborî mereu, de a nu urca niciodată.

- Nu e bine, țipă Sean pe făgaș în sus.

Ea continuă să meargă în fața lui, sărind din piatră în piatră ca o capră.

Băiatul se strădui să meargă mai departe, gâfâind, în timp ce trupul îi dârdâia, și mandibula i se legăna în articulație. Apoi spuse „Dă-o-n mă-sa“ și lăsa bicicleta să se opreasă cu o smucitură și să cadă pe pietre, în timp ce el se dădea la o parte împleticit.

- Caitlin! țipă el.

Se simțea enorm și imponderabil, în același timp. Picioarele lui făcură un pas neașteptat. Ceva zburător îi lovi casca, șuierând ascuțit în gurile de aerisire ale acesteia, apoi goni mai departe. „Ce vacă“, spuse Sean.

Luă bicicleta de jos și începu să meargă anevoie cu ea peste pietre, dar după încă o clipă fu atacat iar - de data asta ceva de sub rucsac, care bâzâia lângă spatele lui. Sean lăsa bicicleta să cadă și începu să se elibereze de curele, până când înțelese că era un telefon, iar în momentul în care dăduse jos rucsacul, și telefonul era în mâna lui, bâzâitul încetase. Se uită la mica fereastră ce anunță mesajele noi, dar nu era nici unul. Verifică și telefonul lui, apoi le aruncă pe amândouă înapoi în rucsac.

Apoi îl scoase iar pe al ei. Rămase o clipă cu telefonul mare, vișiniu în mână, privi iar în susul făgașului, apoi se aşeză pe o piatră, intră la mesajele ei și le citi.

Respect pentru oameni și cărti

Cel mai interesant lucru erau numele: *Colby. Allison. Natalie. Amber.* Fetele zvelte și atletice care veneau în pantaloni scurți largi și bluze mulate, pieptoase, să bea Diet Coke-urile lui și să tropăie desculțe în sus și în jos pe scări. Fetele care mereu trimiteau SMS-uri, râdeau și vorbeau – nu le tăcea gura vreodată. Atunci când se lăsase pe vine la fereastra de la subsol și o auzise pe Allison Chow povestindu-le celorlalte fete cum aproape se încasează cu chestia mare a prietenului ei. Atunci când intrase în baie peste Colby Wilson, cu coapsele dezgolite pe veceu. și pantalonii scurți de alergare trași în jos până la genunchi.

Mă bucur că știi să bați la ușă, grăsane.

Era mai aproape de capătul de sus al făgașului decât crezuse, iar când ajunse acolo găsi un drum, tot asfaltat și abrupt precum cel pe care veniseră prima oară. Sau același. Găsi un semn pe care scria DR LOC. 153, găsi soarele pe gâtul lui încins, găsi pinii tăcuți, și asta era tot. În sus asfaltul cotea brusc la dreapta și dispărea, iar în jos se prăbușea ca o faleză. Totul în el, fiecare celulă a lui voia să meargă în direcția aceea – în jos: viteza, briza și lunga călătorie gratis pe spatele gravitației. Însă ea nu voia să facă asta, nu voia să coboare, lăua-o-ar naiba, și Sean întoarse bicicleta, se ridică în picioare pe pedale și începu din nou să urce.

Nu ajunse de departe, când dintre copaci se repezi ceva, atât de aproape și de înfiorător, încât el urlă și sări de pe bicicletă. Dură doar un moment până să audă râsul acela nechezat al ei, și față i se congestionă.

– Du-te naibii! spuse el.

– O, Doamne, Dudley, să fi văzut ce față ai făcut!
Sean își ridică bicicleta de pe asfalt.

Respect pentru oameni și cărti

- N-aș fi crezut niciodată că poți să te miști atât de repede! spuse ea.

- N-aș fi crezut niciodată că poți să fii așa de a dracului! spuse el.

Ea se opri din râs. Iar în acea tăcere nouă căzu vocea unui bărbat – de nicăieri. De pretutindeni. Într-o clipă, vocea răsună cu hotărâre peste creasta de sub ei și, odată cu ea, apărură două siluete cu căști, aplecate peste bicicletele lor, un bărbat și o femeie. Bărbatul se opri din vorbit când îi văzu, iar el și femeia se apropiară într-o tăcere găfăită, cu fețe însuflețite și strălucitoare. Femeia, care era mai Tânără decât bărbatul, putea fi de vîrsta lui Caitlin, îi zâmbi lui Sean. Una din gambele bărbatului nu era un picior adevărat, ci un ciot negru fixat într-o pedală specială, aşa că era greu de spus unde se termina bicicleta și unde începea omul. Bărbatul îi salută, și Sean răspunse la salut. După ce aceștia se făcură nevăzuți după cotitura drumului, Caitlin spuse:

- Cum mi-ai spus?

Fața ei ardea. A lui la fel.

- Dumnezeule, Caitlin. Eu te căutam. Parcă trebuia să ne uităm unul după celălalt.

Ea îl scrută încruntată. Apoi întoarse privirea și scutură din cap. Își potrivi inelul de la baza cozii și avansă. Sean tresări, și ea îi spuse că chiar se uitase după el, știuse exact unde era el în tot acest timp. Ce fel de om o credea fratele ei?

Ambele paturi din camera alăturată erau goale și nefăcute, cu așternuturile aruncate alăndala. Camera, care fusese atât de rece atunci când fetele se duseseră la culcare, era acum fierbinte și mirosea slab a parfum și transpirație. Grant se duse să se asigure că

Instalația de încălzire era închisă, apoi se îndreptă spre micul spațiu din fața băii, unde cele două valize stăteau deschise pe rafturi, cu conținuturile ușor de deosebit după culorile și croielile lenjeriei, ale sutinelor și ale chiloților.

Ușa de la baie era puțin crăpată, iar prin deschizătură ieșeau aburii jucăuși. Hârșâitul unei periuțe de dinți. Grant împinse ușa și o zări printre aburi, înfășurată într-un prosop alb, periindu-și meticulos dinții. În prosopul acela, parcă avea iar douăzeci de ani. Perioada facultății. Micul ei apartament de pe strada Fairchild, deasupra cupoarelor brutăriei. Diminețile de iarnă în pat, cu miroslul ei, miroslul de pâine coaptă. Ea avusesese o soră geamănă pe nume Faith, care se încasease pe când ele aveau șaisprezece ani, și asta pe el îl fascina cumva. Pe vremea aceea el ctea cărți, literatură, poezie. Apoi apărură sarcina, facturile, un copil. El începu să lucreze pentru un constructor, și ea rămase la școală, uneori ducând copilul cu ea la cursuri, când doamna Turgeon era bolnavă. Copilul avea optsprezece ani acum. O Tânără femeie. Mergea ea însăși la facultate. Era iute ca vântul, iar inima tatălui ei bătea cu putere de fiecare dată când ea alerga, *Dumnezeule, uită-te la ea, Dumnezeule, n-o lăsa să cadă!*

– Nu mege ventilatorul, spuse Angela cu periuță de dinți în gură.

El se apropie și se opri în spatele ei, fața lui îțindu-se deasupra feței Angelei în arcada pe care ea o ștersese pe sticlă. Părul ei era ud și greu, tras cu pieptănul în multe șiruri îngrijite și parfumate.

– Te-au sunat deja? întrebă el.

Ea se aplecă să scuipe, lovindu-l cu fundul. Își clăti gura, perie dinții, se aplecă.